

maandag 01 oktober 2007

Een sprookjesprins in ambtenaarspak

TURNHOUT - In een vuurtoren wonen een oude man en een meisje. En dan verschijnt een jongeman.

THEATER

Van onze redacteur

De setting is simpel. Er ligt een plastic zeil met waterplassen op. Er staan drie roosters met propellers. Water en wind, het volstaat als suggestie voor een zeelocatie.

Voorts wordt *Faar* gedragen door de tekst. De drie acteurs zijn gedegen, maar de verhalencarrousel zo dwingend, dat ze weinig handeling kunnen toevoegen. Hun rol is statisch.

De weidsheid waarvoor zeeën worden bezongen, ontbreekt: de voorstelling speelt in een duister hol met beperkte bewegingsvrijheid. De regisseuse Barbara Vandendriessche heeft er een *huis clos* van gemaakt. Zo is het leven in vuurtorens.

In de vuurtoren van de tekstschrijver Herman van de Wijdeven is het komen en gaan. Het meisje Lucy (Isabelle Van Hecke) blijft voortdurend ter plaatse. Maar de heren in haar leven verdwijnen om beurt in de coulissen.

Stork (Marc Peeters) is er al lang. De getaande zeeman heeft zich over haar bekommerd sinds ze een baby is. Hij staat voor het verleden; als hij het speelvak verlaat, is dat om ruimte te bieden voor iets nieuws. Dat mag ook wel. Lucy heeft uitgaansverbod en daardoor het ontwikkelingspeil van een *enfant sauvage*. In termen van mythen is ze een soort van Kaspar Hauser. Liefde? Wat zou dat voor iets zijn?

Bent (Tristan Versteven) staat voor het nieuwe. Werk dat doorgaans in het takenpakket van sprookjesprinsen zit, is bij hem in de persoon van een ambtenaar terechtgekomen. Hij is de man die Lucy uit het isolement haalt en haar een *second opinion* over het bestaan geeft. De boodschapper die de afbraak van de toren afkondigt, is dezelfde die de heropbouw van een leven inleidt.

In de tekst van *Faar* heb je voortdurend het gevoel in bekende verhalen terecht te komen. Alleen heeft Herman van de Wijdeven ze wat uit verband geduwd. Met de onderdelen heeft hij een assemblage gemaakt die toch weer net buiten het verwachte terechtkomt.

Hij benut de functies die verhalen kunnen hebben. Stork probeert er Lucy mee te behagen, maar misleidt en behoedt haar er ook mee. Zijn eigen demonen probeert hij er mee te kerkeren. Verhalen kunnen lotsbestemmingen zijn waarin de personages als radertje meedraaien. Stork komt aan zijn eind zoals hij het ooit zelf vertelde.

Van de Wijdeven stapelt zoveel lagen op elkaar, dat hij uiteindelijk een labyrint optrekt. De kijker verliest zich daar eerder in dan dat hij verheldering aantreft. De hang naar symboliek maakt het er niet simpeler op. Het taalgebruik is nu eens karig en dan weer bloemrijk. Hier en daar steken sterke zinnen de kop op, om dan weer in middelmatigheid weg te zakken.

Doordat zowat alles dienstbaar is aan de tekst, kan de voorstelling moeilijk boven de middelmaat uitstijgen. *Faar* is vlak als een biljartlaken: geen uitstekers, geen dieptepunten, een regelmatige koers op golven van voorbeeldigheid.

Het Gevolg speelt 'Faar'. Gezien 27/9, Turnhout. Nog op 4/10 in Eeklo, 5/10 Wevelgem, 6/10 Oudenaarde, 7/10 Roeselare, 9/10 Mechelen, 11/10 Tielt, 12/10 Mortsel, 13/10 Nieuwpoort, 16/10 Ieper, 18/10 Wilrijk) 25/10 Turnhout.

(014-42.63.27)

www.hetgevolg.be

GEERT SELS